

TATÁR SÁNDOR

Emlékjóltartás

Elképzeheted az emlékeket imbolygó
alvilági árnyakként, amelyek/akik a friss vér körül
ólálkodnak mohón-sóváran; egymást
félretaszigálva, a vérillattól mámorosan
mind kortyolni vágnak belőle (amilyenek
Odüsszeusz látta őket Hádészban).
Hiheted, hogy a jelened vérét szívva akarnak erőre
kapni, és hogy ez még sikerülget is nekik,
azért olyan sivár-örömtelenek a napjaid
mostanság.
Próbálhatod hát („logikusan”) elijeszteni őket.

De tekintheted őket palackpostáknak is,
amelyeket a múltad küldöz a jelenednek,
mai, öregedő magadnak, ajándékképpen,
kegyes narkotikumként, időszaki strucchomokként,
az esélyzsugorodással való szembesülés
elől menedékül.

Ám alighanem azt teszed a legjobban, ha
potenciális vendégeket látsz bennük,
akik, ha kedvük tartja, mindenképp behatolnak
teredbe, falaid közé; erőszakkal vagy belopózva –
ezért célszerűbb s bölcsebb *beinvitálni* és az
asztalodhoz ültetni őket; nem sajnálni tőlük
(többnyire sowieso elég sivár) jelenidőd
kenyerét, borát, pecsenyéjét; legyenek csak
jó erőben... – miért gondolod, hogy HELYETTED?!
Ők = Te. És napról napra egyre inkább.

Komplett **amortizáció**

Az Úr többé az álom töltőjére nem rak
s a világhálóra sem kattant már velem
a szerk. s a közüzem a listájáról elhagy
hisz maradnak ott úgyis elegenden
Displaymen a derű fölösleges lesz
miként bármi más tettetés
Nem lesz, ki előtt balga kérdésem leleplez
a nemléten hogy vajon lesz-e rés
Mindegy lesz, tele-é az SD-kártya
semmit elő nem koppint onnan senki már
mint bárki más úgy kerülök lapátra
pár így-úgy lemorzsolts évtizedért ennyi jár
Akkummal eltemetik minden csacsi vétkem
mikért a lelkiismeret vádolt nagyon
– ami talán a legjobb volt az egészben:
az *álom* nevű töltőt, Feleim, rátok hagyom.